

Kopenhagen.dk - kunsten kommunikerer!

søndag d. 14. februar 2010. 10:04

Kopenhagen 500 NYHEDBREVE SIDEN 2000
JOIN OUR PARTY
19. FEBRUAR - NY CARLBERG VEJ 68

KOPENHAGENSHOP
ARTIST BOOKS · KATALOGER · KUNSTBØGER · TIDSSKRIFTER · CD / DVD · +
PORK SPACE POETRY hurricane KUL kopenhagen

kopenhagen
AKTUEL INFORMATION OM SAMTIDSKUNST

Få gratis nyhedsbrev hver uge
Tilmeld dig her!

søg Forside | Kalender | Interviews | Billeder | Pressemeddelelser | Søg | kopenhagen < 2005 | Extra!

Kopenhagen - info om samtidskunst > Interviews > Interview med Signe Vad

ANNONCER:

Jagten
på noget andet
Johannes Larsen Museet
8. januar - 11. april 2010

Galleriskinner
Fleksibel ophængning
af malerier

www.galleriskinner.dk

KUNST
HØJSKOLEN
PÅ ÆRØ

c_m_l

GI
Holtegaard
15/1 - 21/3

KRABBESHOLM
HØJSKOLE

>KUNST
>FOTOGRAFI
>ARKITEKTUR
>DESIGN
>GRAFISK
DESIGN

[20. januar 2009]

Interview

Signe Vad på Peter Lav Photo Gallery.

Interview med Signe Vad

Der er kun ét filosofisk problem, og det er selvmordet, mente den franske filosof, Albert Camus. I udstillingen *Positions of Infinity* reflekterer **Signe Vad** over menneskets eksistentielle grundvilkår med fokus på de valg vi træffer, og på baggrunden og betydningen af dem. I en række poetiske og maleriske værker, møder vi kvinden, der står på tærsklen til at kvæle sig selv og manden, der mangler udsyn i kraft af, at han ligger med ansigtet mod jorden. Kopenhagen satte **Signe Vad** i stævne til en snak om at træde i eksistens, om at stå ved sig selv og om ikke længere at være bange for døden.

Signe Vad (f. 1967) har tidligere haft soloudstillinger på bl.a. Senko Studio, Galleri Image og Galleri Monitor i Göteborg, og er repræsenteret i Det Nationale Fotomuseum's samling.

Interview: [Kopenhagen.dk](#)
Foto: [Signe Vad & Kopenhagen.dk](#)

Signe Vad
Positions of Infinity
15. januar - 21. februar 2009
Peter Lav Gallery
Bredgade 25F, 1.sal Skt. Annæ Passage, 1260 København K
web site: www.plgallery.dk
Tirsdag-fredag 12-17, lørdag 12-15

Signe Vad: *Positions of Infinity*, installationsview.

Umiddelbart virker det som om der er to meget forskellige udtryk i de værker du har med på udstillingen. Hvordan er udstillingen sammensat?

Det er rigtigt, at der er to forskellige udtryk, eller to forskellige tilgange til fotografiet. Min tilgang til udstillingen har været, at det er to måder at skildre en forholden sig til livet på. I serien *The Decisive Moment* benytter jeg mig af, at sætte situationer på spidsen, for at tydeliggøre budskabet. Værkerne i den serie beskæftiger sig alle sammen med situationer ude på kanten, men fordi trådudløseren er fællestrækket i

RELATED:

fra kopenhagen.dk:

[08. december 2009]
Den Sammanlagda
Längden - Göteborgs
Konsthall
[28. august 2007]
Interview: Signe Vad
[22. august 2007]
what do you mean by
that METAPHOR
[30. marts 2005]
Forårsudstillingen
2005 -
Charlottenborg

billederne, bliver det ikke selvportrætter; det bliver i min forståelse et symbol på det eksistentielle øjeblik. Nogle af dem er så mere fatale øjeblikke end andre...

Hvad er en trådudløser, bliver jeg så nødt til at spørge?

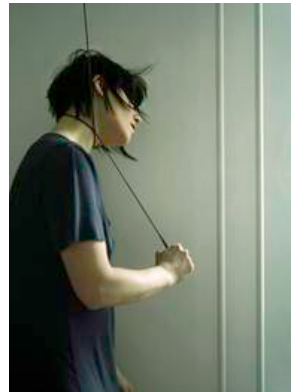
Det er den, der gør, at du tager billedet. Når du arbejder med fotografi, så arbejder du jo med et splitsekund, og i dette her tilfælde, hvor jeg tager trådudløseren med i billedet, så bliver det symbolet på det øjeblik, jeg træffer beslutningen om at tage et billede. Når det så er sådan nogle situationer ude på kanten, så bliver det en indikator på, at i dette her øjeblik træffer personen et valg. Det er jo en eksistentielistisk tilgang til tilværelsen, og det er dét, jeg godt ville lege lidt med. Jeg håber ikke, at jeg beslutter noget som helst for personen i skildringen - som jo er mig selv. Jeg tager ikke stilling til hendes valg, og jeg dømmes ikke, men jeg viser valget. Jeg tager ikke stilling til, om det er i orden at kvæle sig selv, eller springe sig selv i luften, men jeg laver en skildring af det grundvilkår, at vi har et valg. Så på en måde er "ude på kanten" og "sat på spidsen" dér, hvor livet får allermost betydning og hvor valget bliver allertydeligst. Men det er det hele tiden, valget.

I nogle år har mine tanker kredset enormt meget om død. Jeg er sådan én, som er vokset op i firserne, og jeg har altid haft sådan en forestilling om, at jeg altid bare kunne begå selvmord, hvis livet blev for smerteligt. Det er jo en enormt arrogant eller selvoptaget tanke. Men de seneste par år har jeg gjort op med den dér weltschmerz, og prøvet virkelig at beskæftige mig med døden. Jeg prøvede at tænke tanken til ende, prøvede at turde at tage alle de tanker ind, uden at være bange for dem og uden at dramatisere dem. Noget, som handler om weltschmerz og død, bliver nemt et stort drama, men jeg prøvede bare at tage tankerne ind, give dem rum og tænke dem igennem. Deraf kom en slags eksistentiel tilgang til det, fordi da det gik op for mig, at jeg har en dødsstraf hængende over hovedet - som vi allesammen har i sidste ende - blev øjeblikket også meget vigtigere. Så bliver det enormt vigtigt, hvad jeg beslutter mig for at gøre. Det kan godt være, at jeg beslutter mig for at gøre noget stille og roligt, at være en undertonet eksistens, og det kan være at jeg beslutter mig for at gøre noget helt vildt, men det er under alle omstændigheder ikke ligegyldigt.

Det var noget, som jeg måske godt vidste i forvejen, men der er forskel på at vide en masse, og på at få tænkt tingene helt ind i sin kerne. Da jeg begyndte at skrive opgave på min uddannelse, gik jeg ind i den tankegang, begyndte at læse Kierkegaard og blev grebet af idéen om, at træde i eksistens. Det har gjort enormt meget for mig at tænke det igennem, fordi det giver et nyt syn på en helt masse ting som jeg allerede var i gang med. Men nogle gange så er det først når man kommer ind i kernen af værdierne, at det bliver tydeligt, for i virkeligheden er kerne tit ret enkel. Jeg synes bare, at det bliver enormt forvirrende at se igennem det, der ligger udenom. Jeg bliver fx enormt forvirret af vores samtid. Jeg synes at det er meget forvirrende at leve i denne her tid, fordi det er så svært at komme ind til kernen og forstå, hvad tingene egentlig handler om. Så det var det, jeg gjorde, da jeg lavede de billeder.

Signe Vad: *The Decisive Moment I*, 2008. Foto

Signe Vad: *The Decisive Moment II*, 2008. Foto

Men det eksistentielistiske valg, som den første serie kredser om, lader umiddelbart til at være et meget fatalt valg for personen...

Ja, men jeg har jo lavet en masse andre billeder end dem, der er kommet med på udstillingen. Dem har jeg skippet, fordi når det ikke er ude på kanten, så bliver det for svært at se hvad det egentlig handler om. Jeg lavede et værk, hvor jeg stod på en afskåret træstub med trådudløseren. Det er jo også et valg, men hvis folk så det billede ville de aldrig tænke at trådudløseren var en indikator for det øjeblik, hvor man træffer et valg. Derfor virker det altså bedst, når det bliver sat på spidsen.

Det er måske lidt dystopisk, men som sagt hænger jeg i noget storklædt og firser-agtigt, og har beskæftiget mig meget med død. Jeg kan godt lide at når billederne, som jeg ser dem, er ret æstetisk lavet, er der også

en brydning i dem. Jeg har altid godt kunne lide at arbejde med den slags modsætninger: nogle af billederne er nærmest malerisk æstetiske, men handler om at kvæle sig selv. Nogle gange kan det nærmest blive lidt morsomt, fordi de to ting ikke rigtig hænger sammen. Grunden til, at jeg var så optaget af Kierkegaards filosofi, er at han var så lidenskabelig. Man skal ikke være bange for lidenskab. Det er dér, hvor jeg bliver så forvirret over min samtid, fordi jeg oplever at folk er så bange for, hvad man må gøre, og hvad man ikke må gøre. Jeg har sådan en følelse af, at der er en perfektionistisk konsensus, også i kunsten, hvilket forvirrer mig enormt meget. Jeg føler at jeg skal være en pæn og ordentlig pige, og så kan man ikke lave noget, der er vildt og lidenskabeligt, fordi det ikke er ironisk eller distanceret nok. Det hjalp mig enormt meget at skrive om de her ting, fordi at så gik det op for mig, at det bestemmer jeg selv!

Signe Vad: *The Decisive Moment III*, 2008. Foto

Signe Vad: *The Decisive Moment V*, 2008. Foto

Signe Vad: *The Decisive Moment VI*, 2008. Foto

Kan du fortælle lidt om den serie, der er i sort/hvid?

Min idé var, at jeg ville lave nogle billeder uden mig selv på, og ude i en eller anden form for virkelighed. Undervejs sker der nogle ting: fx finder jeg ud af at hver gang der er for meget by på billedet, så bliver der for meget miljø, så jeg bliver nødt til at lade være med at bruge byen. Der måtte ikke være noget, der indikerede en bestemt stil eller miljø, fordi at selv om scenerierne måske er vigtige, så er de ikke det primære i billederne. Det jeg ville var at tage nogle værenstilgange, eller hvad man skal kalde det. Jeg har omtolket nogle ting i mig, så de får fysisk eller visuel form. Fx er der en mand, der ligger med hovedet nede i jorden. Det er helt bevidst at han ligger på en måde, der ikke er spor afslappet: det skal hverken indikere en død eller en soven, det skal indikere en psykologisk tilstand. Det er et rum, man nogle gange kan gå ind i, og så er det næsten umuligt at tage en beslutning om at løfte hovedet og se sig omkring. Man kan sige, at jeg i sort/hvid-serien beskæftiger mig med nogle mere dagligdags værenstilstande, end dem, der ligger helt ude på kanten, men grundtanken bag er stadig den samme. Det er så nemt at sige, at det er noget vi beslutter os for, for sådan er livet jo ikke. Vi er fyldt af alt muligt som betyder, at vi kommer til at gøre nogle handlinger. Vi bliver nogle gange låst fast i nogle situationer, hvor vi mister vores fantasi om, at tingene kan være på en anden måde. Jeg bliver låst fast i nogle måder at leve mit liv på, hvor jeg mister fantasien til at kunne træde ud af det, jeg rammer mig selv ind i. Man kan jo komme med alle mulige psykologiske tolkninger på, hvad der gør, at man ikke tør løfte hovedet, eller i hvert fald ikke gør det.

For mig hænger de to serier ret tæt sammen. Det har været meget vigtigt for mig, at der i alle billederne er en ikke-entydighed. *The Decisive Moment* er mere entydig, fordi den skal indikere, at man står på kanten, men alligevel så minder billedet hvor jeg sidder med et lagen over hovedet rigtig meget om billedet af manden med hovedet ned imod jorden. Han er ikke ude i det helt fatale valg: skal jeg leve eller skal jeg dø? Hans valg handler om, hvordan han så vælger at leve.

Signe Vad: *Altered Awareness*, 2008. Foto

Signe Vad: *Leveling of Deviances*, 2008. Foto

Signe Vad: *Seedy Contemplation*, 2008. Foto

Betyder det meget for dig, at folk er i stand til at analysere eller afkode dine værker ned til der, hvor det omhandler noget eksistentielistisk eller filosofisk?

Nej, det betyder egentlig ikke så meget, fordi jeg tror at man mærker den spænding alligevel. Der er jo denne her brydning eller modsætning i værkerne, og hvis man fornemmer den, er det nok. Det er jo ikke nødvendigvis en filosofisk tanke så meget som det er en tanke om, hvordan vi lever vores liv på et helt almindeligt dagligdags plan. Det eksistentielistiske valg er jo i virkeligheden enormt dagligdags. Der er

selvfølgelig en tanke bag, men det er der jo i virkeligheden bag alle holdninger, og alt hvad du forholder dig til. Der ligger altid noget bag.

Grunden til at jeg spørger er, at jeg forestiller mig, at når man arbejder med iscenesat fotografi, så er den scene og de fortolkningslag der ligger i den, noget man er meget afklaret med. At det er enormt gennemtænkt, fordi processen eller produktionen kun tager dét splitsekund, vi har snakket om...

Jeg arbejder på to planer: det ene er enormt bevidst, og det andet er enormt ubevidst. Det er to spor, som kører parallelt. Jeg kan naturligvis kun arbejde bevidst på det bevidste plan - det andet må ligesom bare glide. Fordi så stor en del af det er ubevidst, arbejder jeg ud fra en faktor, der handler om, hvorvidt det fungerer eller ej. Jeg kan ikke se hvorfor, men jeg kan næsten øjeblikkeligt se om det fungerer. Så går der noget tid, og så ved jeg også hvorfor det virker. Jeg har selvfølgelig nogle meget bevidste idéer, men jeg kan som regel ikke fortælle hvorfor jeg har dem, før der er gået noget tid. Sort/hvid serien er for mig næste for ung, og derfor var det helt vildt svært at lave titler til dem. Jeg brugte måneder på, at tænke over titlerne, læste i alt muligt og søgte mange forskellige steder. Jeg startede på dem i sommer, så jeg ville egentlig gerne have ventet til næste år med at lave titlerne, fordi der sker noget i den proces. Jeg søger meget efter et svar når jeg er i den proces, fordi jeg tror at nogen kan fortælle mig hvad jeg laver. Det er både fedt og helt vildt frustrerende på én gang, fordi jeg tvivler på alt. Jeg har en idé, men jeg kan ikke sige hvad der fungerer, eller hvorfor det fungerer, jeg bliver bare nødt til at prøve alle de her ting af.

Signe Vad: *Inconsistent Rupture*, 2008. Foto

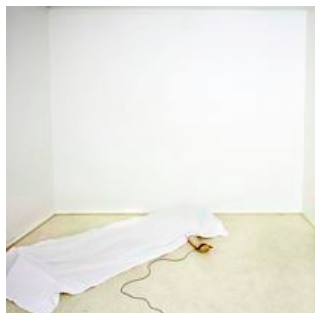
Signe Vad: *Terminal Instability*, 2008. Foto

Titlen på udstillingen er *Positions of Infinity*. Hvordan kom du frem til den?

Jeg faldt over titlen, fordi jeg havde et videokursus, og position of infinity er den indstilling på et kamera, som man bruger, hvis man stiller skapt på et bjerg i horisonten - uendelighedsindstillingen. Jeg syntes, at det var sådan en fin tanke, at man kunne stille skarpt derude, at jeg skrev den ned i en bog sammen med en masse andre tekniske udtryk, bag hvilke der lå nogle helt vildt fine tanker. Jeg synes at det er sjovt at bruge de her fotografiske udtryk, fordi jeg på en måde arbejder enormt ikke-fotografisk. Jeg synes tit at mine billeder ender med at være sådan lidt maleriske, det er alt sammen iscenesat og jeg arbejder fx slet ikke med erindringen i billedet, at fotografere noget der har været, aftryk eller det virkelige - alle de her traditionelle fotografiske tankemåder. Det er jeg jo helt ligeglad med.

Positions of Infinity refererer også til et forsøg på at se igennem hele min væren, og stille skarpt derude, hvor der ikke er så tydeligt. Jeg elsker at høre kloge mennesker, som kan forklare noget, som er enormt komplekst på en enormt enkel måde, fordi de har tænkt tingene til ende og ved, at der er en betydning, en politik, et udgangspunkt eller en teoretisk forholden sig til. Og så lyder det jo enormt storladent, hvilket var sjovt, fordi det omhandler død og eksistentielle valg. Så folder jeg de store arme ud, og tør være enormt storladent. Det er igen vældig lidenskabeligt, og ikke særlig cool eller ironisk, for sådan er jeg ikke, og det interesserer mig ikke. Tværtimod kan jeg enormt godt lide, når noget betyder noget, og der er en essens, og jeg hader noget det hele bliver alt for distanceret. Derfor var også lidt sjovt at tage de store armbevægelser frem. Men bag det hele ligger der i virkeligheden bare en kameraindstilling.

Tak.

Signe Vad: *The Decisive Moment*, 2008.

Foto

[Send side](#)

[Ny Dansk Kunst](#) | [Om kopenhagen](#) | [Om nyhedsbrevet](#) | [Join kopenhagen](#) | [Om annoncering](#) | [Kontakt kopenhagen](#)

© 2000 - 2006 kopenhagen publishing

kopenhagen har modtaget tilskud fra Kunstrådets fagudvalg for billedkunst, Kulturministeriets Tidsskriftstøtteudvalg og MONTANA